

Rolnummer 4322
Arrest nr. 129/2008 van 1 september 2008

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 26 en 100 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, zoals gewijzigd bij de wet van 6 december 2005, gesteld door de Rechtbank van Koophandel te Brugge.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en M. Melchior, en de rechters R. Henneuse, E. De Groot, A. Alen, J.-P. Snappe en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 22 oktober 2007 in zake Francis Volckaert, handelend in de hoedanigheid van curator van het faillissement van de bvba « Rederij Vertrouwen », tegen de nv « Landbouwkrediet », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 29 oktober 2007, heeft de Rechtbank van Koophandel te Brugge de prejudiciële vragen gesteld of :

1. « artikel 26 van de Faillissementswet van 8 augustus 1997, zoals gewijzigd bij wet van 6 december 2005 en aangevuld bij de wet van 23 december 2005, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre de rechtbank van koophandel op verzoekschrift van de curators de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van een bijzonder bevoorrechte schuldeiser kan bevelen en dit voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring, terwijl de rechtbank de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven, niet zou kunnen bevelen »;

2. « artikel 100 van de Faillissementswet van 8 augustus 1997, zoals gewijzigd bij wet van 6 december 2005, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre de rechtbank van koophandel op verzoekschrift van de curators de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een onroerend goed heeft laten inschrijven, kan bevelen voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring, terwijl de rechtbank de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven, niet zou kunnen bevelen ».

Memories zijn ingediend door :

- Francis Volckaert, handelend in de hoedanigheid van curator van het faillissement van de bvba « Rederij Vertrouwen », met zetel te 8400 Oostende, Vismijn 71;

- de Ministerraad.

Francis Volckaert heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 19 juni 2008 :

- zijn verschenen :

. Francis Volckaert, curator, in eigen persoon;

. Mr. E. Jacobowitz, tevens *loco* Mr. P. De Maeyer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J. Spreutels verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 4 april 2007 wordt het faillissement van de bvba « Rederij Vertrouwen » uitgesproken. In het actief van de vennootschap bevindt zich een vissersboot, die door de gefailleerde was aangekocht met een financiering verleend door de nv « Landbouwkrediet ». Tot waarborg van die financiering werd door de nv « Landbouwkrediet » een scheepshypothek gevestigd. Na wanbetaling door de gefailleerde en opzegging van de kredietovereenkomst werd door de nv « Landbouwkrediet » op 23 maart 2007 bewarend beslag gelegd op de vissersboot.

F. Volckaert, curator over het faillissement van de bvba « Rederij Vertrouwen », verzoekt de Rechtbank van Koophandel te Brugge, enerzijds, te zeggen voor recht, met toepassing van artikel 25 van de faillissementswet van 8 augustus 1997 (hierna : Faillissementswet), dat het vonnis van faillietverklaring het beslag gelegd door de nv « Landbouwkrediet » heeft doen ophouden, en, anderzijds, de schorsing te bevelen van de door de nv « Landbouwkrediet » aangevatte tenuitvoerlegging. De Rechtbank is van oordeel dat het eerste deel van de vordering niet gegrond is, aangezien artikel 25 van de Faillissementswet uitsluitend betrekking heeft op een beslag dat wordt gelegd op verzoek van de gewone en de algemeen bevoorrechte schuldeisers. De nv « Landbouwkrediet » dient te worden beschouwd als een hypothecaire schuldeiser. Wat het tweede onderdeel van de vordering betreft, stelt de Rechtbank vast dat noch artikel 26, noch artikel 100 van de Faillissementswet de schorsing toelaat van een tenuitvoerlegging op grond van een scheepshypothek. Artikel 100 van de Faillissementswet heeft enkel betrekking op de schorsing van de tenuitvoerleggingen op onroerende goederen. Vermits het te dezen gaat om een roerend goed, vindt dat artikel geen toepassing. Artikel 26 van de Faillissementswet regelt de schorsing van de tenuitvoerleggingen op roerende goederen, maar enkel in zoverre ze uitgaan van bijzonder bevoorrechte schuldeisers. De Rechtbank is van oordeel dat de houder van een hypothek op een zeeschip geen bevoorrechte schuldeiser is, aangezien een hypothek geen voorrecht is in de zin van artikel 12 van titel XVIII van boek III van het Burgerlijk Wetboek (de Hypotheekwet). Aldus stelt de Rechtbank vast dat de houder van een scheepshypothek anders wordt behandeld dan de houder van een hypothek op een onroerend goed en de bijzonder bevoorrechte schuldeiser, reden waarom ambtshalve wordt beslist de bovenvermelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad zet uiteen dat een faillissement leidt tot een collectieve vereffening, wat inhoudt dat individuele schuldeisers in beginsel niet meer kunnen overgaan tot tenuitvoerlegging van hun schuldvordering. Gewone schuldeisers kunnen dus noch een uitvoerend, noch een bewarend beslag leggen. Artikel 25 van de faillissementswet van 8 augustus 1997 (hierna : Faillissementswet) breidt die regel uit tot de schuldeisers met een algemeen voorrecht.

De artikelen 26 en 100 van de Faillissementswet houden in dat alle middelen van tenuitvoerlegging strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bijzonder bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren en de verkoop van de onroerende goederen door de eerst ingeschreven hypothecaire schuldeiser worden geschorst door het faillissement tot aan de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen. Na het sluiten van dat proces-verbaal, verkrijgen beide categorieën van schuldeisers echter opnieuw een recht tot individuele vervolging, zij het dat de curator de rechtbank om een bijkomende en tijdelijk beperkte schorsing in het belang van de boedel kan vragen. De roerende en de onroerende schuldeisers worden in dat opzicht dus gelijk behandeld, ook al wordt dit geregeld door twee verschillende bepalingen in de Faillissementswet, namelijk de artikelen 26 en 100.

A.2. Volgens de Ministerraad interpreteert de verwijzende rechter artikel 26 van de Faillissementswet op een verkeerde wijze, ten gevolge waarvan de eerste prejudiciële vraag vertrekt van een foute premisse en daardoor geen antwoord behoeft. De in artikel 26 van de Faillissementswet bedoelde schuldeisers zijn de bijzonder bevoorrechte schuldeisers. Volgens de verwijzende rechter is de houder van een hypotheek op een zeeschip niet gevisieerd door die bepaling, omdat een hypotheek geen voorrecht is in de zin van artikel 12 van titel XVIII van boek III van het Burgerlijk Wetboek (hierna : de Hypotheekwet). Volgens de Ministerraad is dat standpunt niet juist, en valt de houder van een hypotheek op een zeeschip wel onder het toepassingsgebied van artikel 26.

In de veronderstelling dat de interpretatie van de verwijzende rechter wel juist zou zijn - *quod non* -, zou artikel 26 van de Faillissementswet, volgens de Ministerraad, niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.1. De Ministerraad zet uiteen dat een voorrecht in beginsel een wettelijke aard heeft, wat inhoudt dat het gaat om een recht dat door de wet wordt verleend aan een schuldeiser wegens de bijzondere aard van zijn schuldvordering. Het verlenen van voorrechten is dus voorbehouden aan de wetgever. Hij zet ook uiteen dat roerende goederen in beginsel geen voorwerp kunnen uitmaken van een hypotheek. Artikel 46 van de Hypotheekwet stelt immers dat roerende goederen niet kunnen worden gevolgd krachtens hypotheek. Een uitzondering op die regel betreft echter de scheepshypotheek, die, zoals de gewone hypotheek op onroerende goederen, de schuldeiser een volgrecht verleent. Op de scheepshypotheek zijn slechts die bepalingen van de Hypotheekwet van toepassing waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in boek II van het Wetboek van koophandel.

A.3.2. De Ministerraad wijst erop dat de scheepshypotheek een conventionele roerende zekerheid is. Het recht van voorrang krachtens de scheepshypotheek komt dus niet voort uit een wet, wat wel het geval is bij een voorrecht.

De Ministerraad maakt een vergelijking met de rechtsfiguur van het pand, eveneens een conventionele roerende zekerheid, om aan te tonen dat de verwijzende rechter artikel 26 van de Faillissementswet te beperkend interpreteert. Ofschoon artikel 9 van de Hypotheekwet stelt dat de wettige redenen van voorrang de voorrechten en hypotheeken zijn, en ofschoon die bepaling dus geen melding maakt van het pand, heeft de wetgever in artikel 20, 3°, van de Hypotheekwet het pand gerangschikt onder de voorrechten op roerende goederen. In de rechtsleer wordt daaruit afgeleid dat de in artikel 9 van de Hypotheekwet gebruikte woorden « voorrechten en hypotheeken », eigenlijk slaan op alle zakelijke zekerheidsrechten.

Op meer algemene wijze kan er worden vastgesteld dat de wetgever het begrip « voorrecht » vaak in een minder technische zin hanteert, waarbij de nadruk wordt gelegd op de rechtsgevolgen die het voorrecht met zich meebrengt, namelijk een recht op betaling bij voorrang, en waardoor geen verschil meer dient te worden gemaakt tussen het pand of een conventionele zekerheid en het voorrecht in de strikte zin van het woord. Een van de essentiële rechten van de pandhouder is immers het voorrecht om bij voorrang te worden betaald op de prijs van de verpande zaak.

Uit dit alles blijkt dat de niet uitdrukkelijke vermelding van de pandhoudende schuldeiser in artikel 26 van de Faillissementswet enkel te wijten is aan de opvatting van de Belgische wetgever dat dit niet nodig was, aangezien hij ervan is uitgegaan dat het pand en de andere roerende bijzondere zekerheden, zoals de scheepshypotheek, een voorrecht verlenen, en bijgevolg onder het toepassingsgebied van die bepaling vallen. Uit de parlementaire voorbereiding van de Faillissementswet blijkt overigens duidelijk dat de wetgever van oordeel is geweest dat de pandhoudende schuldeiser onder het toepassingsgebied van artikel 26 van de Faillissementswet valt. Dit wordt bovendien algemeen aanvaard in de rechtsleer.

A.3.3. Volgens de Ministerraad leidt het geen twijfel dat de wetgever de pandhoudende schuldeiser en iedere andere houder van een bijzondere roerende zekerheid, zoals een scheepshypotheek, onder het toepassingsgebied van artikel 26 van de Faillissementswet heeft willen laten vallen. Het was immers de wil van de wetgever om te voorzien, op de meest algemene wijze, in de mogelijkheid van opschorting van het individuele vervolgingsrecht van de « separatistische » schuldeisers, op verzoek van de curator en in het belang van de boedel. De woorden « bijzonder bevoorrecht » in de in het geding zijnde bepaling, moeten dan ook zonder twijfel in die zin worden geïnterpreteerd dat zij alle roerende schuldeisers viseren die niet vallen onder de in artikel 25 van de Faillissementswet geregelde opschorting van rechtswege, dus ook de houders van bijzondere contractuele roerende zekerheden, zoals de pandhoudende schuldeisers en de houders van een scheepshypotheek. Een andere interpretatie miskent de door de wetgever nagestreefde doelstelling, namelijk rekening houden met

het belang van de boedel, op grond waarvan de opschorting van een individuele verkoop door een « separatist » in bepaalde omstandigheden kan worden gerechtvaardigd.

A.4. Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag, betwist de Ministerraad niet dat artikel 100 van de Faillissementswet enkel de onroerende goederen betreft en dus geen toepassing kan vinden op schepen, die roerende goederen zijn. Die omstandigheid leidt evenwel niet tot een discriminatie, aangezien artikel 26 van de Faillissementswet voorziet in een stelsel dat soortgelijk is aan dat van artikel 100 van die wet, voor al de houders van bijzondere roerende zekerheden, waarvan de houder van een scheepshypotheek deel uitmaakt.

A.5. F. Volckaert, curator over het faillissement van de bvba « Rederij Vertrouwen » en partij in het geding voor de verwijzende rechter, is van oordeel dat de beide prejudiciële vragen samen moeten worden behandeld, aangezien de vraag van de verwijzende rechter juist erop is gericht te weten of er in de Faillissementswet sprake is van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de rechtbank, zowel met betrekking tot de tenuitvoerlegging in opdracht van de bijzonder bevoorrechte schuldeisers op roerende goederen (artikel 26) als met betrekking tot de tenuitvoerlegging in opdracht van de hypothecaire schuldeisers op onroerende goederen (artikel 100), de mogelijkheid heeft om die tenuitvoerlegging gedurende maximum één jaar te rekenen vanaf de datum van faillietverklaring, op te schorten, terwijl zij die mogelijkheid niet zou hebben met betrekking tot de tenuitvoerlegging in opdracht van de schuldeiser die houder is van een hypotheek op een zeeschip.

A.6.1. F. Volckaert is het niet eens met de stelling van de verwijzende rechter dat de houder van een maritieme hypotheek niet onder het toepassingsgebied van artikel 26 van de Faillissementswet valt. Het bijzonder voorrecht, zoals bedoeld in die bepaling, omvat wel degelijk conventionele voorrechten, zoals het pand op een handelszaak. Net als de pandhoudende schuldeiser, moet ook de houder van een maritieme hypotheek als een bijzonder bevoorrechte schuldeiser worden beschouwd in de zin van artikel 26 van de Faillissementswet.

A.6.2. Als ervan wordt uitgegaan dat noch artikel 26, noch artikel 100 van de Faillissementswet van toepassing is op de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die houder is van een hypotheek op een zeeschip, dan creëren die bepalingen, volgens F. Volckaert, een verschil in behandeling tussen, enerzijds, die laatste schuldeisers, en, anderzijds, alle andere mogelijke schuldeisers, zonder dat voor dat verschil in behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

- B -

B.1. De prejudiciële vragen betreffen de artikelen 26 en 100 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, zoals gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 6 december 2005 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997 met betrekking tot de procedure van verificatie van schuldvorderingen, (hierna : Faillissementswet).

Artikel 26 bepaalt :

« Alle middelen van tenuitvoerlegging strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, worden geschorst tot aan de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen, behoudens alle maatregelen tot bewaring van recht en het door de eigenaar verkregen recht om verhuurde goederen weer in bezit te nemen.

In dit laatste geval houdt de bij dit artikel bepaalde schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging van rechtswege op ten voordele van de eigenaar.

Wanneer evenwel het belang van de boedel het vereist en op voorwaarde dat een tegeldemaking van de roerende goederen kan worden verwacht die de bevoorrechte schuldeisers niet benadeelt, kan de rechtbank op verzoekschrift van de curators, na de betrokken bijzonder bevoorrechte schuldeiser bij gerechtsbrief te hebben opgeroepen, de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen en dit voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring ».

Artikel 100 bepaalt :

« Indien er geen vervolgingen tot uitwinning van de onroerende goederen zijn begonnen voor de uitspraak van het faillietverklarend vonnis, kunnen alleen de curators tot de verkoop overgaan. De rechter-commissaris beveelt de verkoop op verzoek van de curators of van een hypothecaire schuldeiser. De vormen voorgeschreven in de artikelen 1190 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek worden in acht genomen.

De voorgaande bepalingen vinden geen toepassing op de eerst ingeschreven hypothecaire schuldeiser die na de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen het bezwaarde goed kan doen verkopen overeenkomstig de artikelen 1560 tot 1626 van het Gerechtelijk Wetboek. Wanneer het belang van de boedel het vereist en op voorwaarde dat een tegeldemaking van het bezwaarde goed kan worden verwacht die de hypothecaire schuldeisers niet benadeelt, kan de rechtbank evenwel op verzoekschrift van de curators, na de eerst ingeschreven hypothecaire schuldeiser bij gerechtsbrief te hebben opgeroepen, de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring.

Indien onroerende goederen toebehoren aan de van goederen gescheiden gefailleerde en zijn echtgenote of echtgenoot, kan de rechtbank van koophandel de verkoop van deze onverdeelde goederen bevelen, met inachtneming van de rechten van de andere echtgenoot, en nadat deze behoorlijk is opgeroepen. De verkoping kan in dat geval plaatshebben op verzoek van de curators alleen.

Is het onroerend beslag ten kantore van de hypotheekbewaarder overgeschreven, dan kunnen de curators dat te allen tijde stuiten door, met machtiging van de rechtbank van koophandel, na oproeping van de gefailleerde, de in beslag genomen onroerende goederen, met inachtneming van dezelfde vormen, te doen verkopen. In dat geval doen zij ten minste acht dagen vooraf, plaats, dag en uur van de verkoping betekenen aan de vervolgende schuldeiser en aan de gefailleerde. Zodanige betekening wordt binnen dezelfde termijn aan alle ingeschreven schuldeisers gedaan aan de woonplaats die zij in het inschrijvingsborderel hebben gekozen ».

B.2.1. In de eerste prejudiciële vraag wordt het Hof gevraagd of artikel 26 van de Faillissementswet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de rechtbank van koophandel, op vraag van de curator, de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van een bijzonder bevoorrechte schuldeiser kan bevelen voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring, terwijl de rechtbank dit niet kan met

betrekking tot de tenuitvoerlegging op verzoek van een schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven.

In de tweede prejudiciële vraag wordt het Hof gevraagd of artikel 100 van de Faillissementswet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de rechtbank van koophandel, op vraag van de curator, de schorsing van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een onroerend goed heeft laten inschrijven kan bevelen voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring, terwijl de rechtbank dit niet kan met betrekking tot de tenuitvoerlegging op verzoek van een schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven.

B.2.2. De prejudiciële vragen betreffen bijgevolg de in artikel 26, derde lid, en de in artikel 100, tweede lid, tweede zin, van de Faillissementswet vervatte regels. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die bepalingen.

B.3. Naar luid van artikel 25, eerste lid, van de Faillissementswet schorst het vonnis van faillietverklaring van rechtswege elk beslag gelegd ten verzoeken van de gewone en algemeen bevoorrechte schuldeisers.

B.4. De gevolgen van het vonnis van faillietverklaring op de schuldvordering van de bijzonder bevoorrechte schuldeiser en van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een onroerend goed heeft laten inschrijven, worden geregeld in de artikelen 26 en 100 van de Faillissementswet.

Volgens die bepalingen worden de middelen van tenuitvoerlegging strekkende tot betaling van die schuldvorderingen geschorst tot aan de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen. Na het sluiten van dat proces-verbaal, kunnen de betrokken schuldeisers in beginsel opnieuw overgaan tot tenuitvoerlegging.

De in het geding zijnde bepalingen voorzien echter in de mogelijkheid voor de rechtbank van koophandel om, op verzoek van de curator over het faillissement en in het belang van de boedel, de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen voor een maximumtermijn van een

jaar te rekenen van de faillietverklaring. De rechtbank kan dit enkel op voorwaarde dat een tegeldemaking van het betrokken roerend of onroerend goed kan worden verwacht die de bevoorrechte of de hypothecaire schuldeisers niet benadeelt.

B.5. Volgens de verwijzende rechter vinden de in het geding zijnde bepalingen geen toepassing op de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven, aangezien een zeeschip geen onroerend goed is, zodat artikel 100, tweede lid, tweede zin, van de Faillissementswet geen toepassing vindt, en aangezien een hypotheek op een zeeschip geen voorrecht is in de zin van artikel 12 van titel XVIII van boek III van het Burgerlijk Wetboek (hierna : Hypotheekwet), zodat artikel 26, derde lid, van de Faillissementswet evenmin van toepassing is.

B.6.1. De parlementaire voorbereiding van de Faillissementswet vermeldt met betrekking tot de schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging het volgende :

« Het vonnis van faillietverklaring leidt tot de schorsing van de individuele vervolgingen, waardoor het verboden is een uitvoerbaar vonnis of een executoriale titel met betrekking tot de boedel te verkrijgen, behalve door middel van een vordering tegen de curator. Het is tevens verboden goederen die tot de boedel behoren in beslag te nemen (de al ingestelde beslagleggingen worden trouwens automatisch geschorst).

Die regel is van toepassing ten aanzien van de gewone schuldeisers en van schuldeisers met een algemeen voorrecht, maar niet ten aanzien van de hypothecaire schuldeisers (of houders van een onroerend voorrecht) of schuldeisers met een roerende zakelijke zekerheid of een speciaal roerend voorrecht, die onder bepaalde voorwaarden het goed dat als borg dient, te gelde mogen maken » (*Parl. St.*, Kamer, 1991-1992, nr. 631/13, p. 258).

B.6.2. Met betrekking tot de in artikel 26 van de Faillissementswet bedoelde schorsing werd tijdens de parlementaire voorbereiding gepreciseerd :

« Die bepaling strekt ertoe de curator de mogelijkheid te bieden de aanspraken van de schuldeisers te controleren of de vervolgende schuldeisers te voldoen, ten einde te voorkomen dat het goed dat als pand voor de schuldvordering dient, op een ongelegen moment te gelde wordt gemaakt » (*ibid.*, p. 260).

B.7. Uit de aangehaalde uittreksels uit de parlementaire voorbereiding kan worden afgeleid dat de wetgever met de in artikel 26 van de Faillissementswet vervatte regel wou voorkomen dat de « schuldeisers met een roerende zakelijke zekerheid of een speciaal roerend voorrecht », ofschoon zij principieel het recht behouden om hun schuldvordering ten uitvoer

te laten leggen, die tenuitvoerlegging op een ongelegen moment te gelde zouden maken. Om die reden wordt de tenuitvoerlegging opgeschort tot aan de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen en kan de rechtbank van koophandel, op verzoek van de curator en in het belang van de boedel, besluiten tot een bijkomende schorsing van maximum één jaar.

B.8. In de interpretatie van de verwijzende rechter, beschikt de rechtbank van koophandel op grond van artikel 26 van de Faillissementswet over de bevoegdheid om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging op verzoek van een bijzonder bevoorrechte schuldeiser, voor een maximumtermijn van één jaar te rekenen vanaf de faillietverklaring, maar niet over de bevoegdheid om de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven te schorsen.

Ofschoon dat verschil in behandeling steunt op een objectief criterium, namelijk de aard van de zakelijke zekerheid waarover de schuldeiser beschikt, is het niet pertinent ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstelling te voorkomen dat de « schuldeisers met een roerende zakelijke zekerheid of een speciaal roerend voorrecht » de tenuitvoerlegging van hun schuldvordering op een ongelegen moment te gelde zouden maken.

B.9. In die interpretatie van artikel 26, derde lid, van de Faillissementswet, dient de eerste prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

B.10. Zoals de Ministerraad aangeeft, kan artikel 26, derde lid, van de Faillissementswet echter ook anders worden geïnterpreteerd.

Rekening houdend met de doelstelling van de wetgever, kan die bepaling ook worden geïnterpreteerd in die zin dat de rechtbank van koophandel niet alleen de tenuitvoerlegging op verzoek van de houders van een voorrecht, in de zin van artikel 12 van de Hypotheekwet, kan schorsen, maar ook de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven. Artikel 26, derde lid, van de Faillissementswet stelt immers niet dat het toepassingsgebied van de erin vervatte regels wordt bepaald door artikel 12 van de Hypotheekwet.

B.11. In die interpretatie van artikel 26, derde lid, van de Faillissementswet, bestaat het door de eerste prejudiciële vraag beoogde verschil in behandeling niet, zodat die vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

B.12. De tweede prejudiciële vraag betreft artikel 100, tweede lid, van de Faillissementswet. Die bepaling heeft betrekking op de verkoop van de onroerende goederen van de gefailleerde.

Rekening houdend met het antwoord op de eerste prejudiciële vraag, is het niet zonder redelijke verantwoording dat de in artikel 100 van de Faillissementswet vervatte regels uitsluitend betrekking hebben op tenuitvoerleggingen die betrekking hebben op onroerende goederen.

B.13. De tweede prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 26, derde lid, van de faillissementswet van 8 augustus 1997 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wanneer die bepaling in die zin wordt geïnterpreteerd dat de rechtbank van koophandel niet bevoegd is om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven.

- Artikel 26, derde lid, van de faillissementswet van 8 augustus 1997 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, wanneer die bepaling in die zin wordt geïnterpreteerd dat de rechtbank van koophandel bevoegd is om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging op verzoek van de schuldeiser die als eerste een hypotheek op een zeeschip heeft laten inschrijven.

- Artikel 100, tweede lid, tweede zin, van de faillissementswet van 8 augustus 1997, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 1 september 2008.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt